

Prvá kapitola

PRED MNOHÝMI, MNOHÝMI ROKMI, keď sa v hlbokých, tmavých lesoch schovávali trollovia a obri šomrali a brblali za ďalekými kopcami, bola raz jedna malá a obyčajná dedinka, ktorá sa volala Kanálovce. Žili v nej obyčajní dedinčania a Agi Hrčková, jediná dcéra zametača ciest, bola práve taká obyčajná ako hocikto iný... až po svoje desiate narodeniny. Práve na tieto narodeniny dostala Agi od otca knihu rozprávok. Kým oslávila jedenásť rokov, poznala každú z nich naspamäť a na dvanáste narodeniny sa rozhodla, čo spraví so svojím

životom: vydá sa za princa a budú žiť šťastne až na veky vekov.

Na šesťnásty narodeniny si Agi uvedomila, že sa to zrejme nikdy nestane - do Kanáloviec si totiž princovia hľadať nevesty nechodili. Vzдалa prechádzky po hlavnej ulici vo svojej najlepšej bielej nočnej košeli, ešte raz si prečítala všetky rozprávky a zmenila plány. To, čo potrebovala, bol hrdina - hrdina, ktorý by šiel na cesty a priniesol všetko, čo treba na šťastný život na veky vekov, a k tomu úžasné bohatstvo. A keďže za celých svojich šesťnásť rokov nevidela nijakého hrdinu potulovať sa po Kanálovciach, musela si to zariadiť sama. Potrebovala siedmeho syna siedmeho syna. V knihe sa písalo, že siedmy syn siedmeho syna sa VŽDY stal hrdinom; Agi už len potrebovala jedného nájsť.

Agi Hrčková bola odhodlaná. Šla od dediny k dedine a od farmy k farme, až konečne našla

Gašpara Cibulu. Gašpar bol siedmym synom chovateľa prasiat a všetko, na čom mu záležalo, boli prasatá, ale Agi ho presvedčila s takým nadšením, že na jej osemnásť narodeniny sa vzali. Udomácnili sa na Prasiatkovskej farme a o mnoho rokov neskôr sa narodil ich siedmy syn. Agi bola celá bez seba - konečne sa stala hrdou matkou siedmeho syna siedmeho syna.

„Bude to hrdina,“ oznámila, „preto ho budeme volať Vznešemír.“ Gašpar Cibula pokrčil plecami, vrátil sa k prasatám a Agi začala s tréningom. O rok neskôr jej život mierne znepríjemnil príchod ôsmeho syna, ale jeho kolísku položila do chlieva a Jurtovi, najstaršiemu chlapcovi, nakázala, aby sa oňho postaral.

„Vznešemír ma potrebuje,“ vysvetlila.
„Jedného dňa sa vydá za dobrodružstvom a prinesie nám zlato a drahokamy a princeznú

a všetci budeme žiť šťastne na veky vekov
v úžasnom bohatstve.“

„V poho, mati,“ prikývol Jurt. „Ako sa to bábo
volá?“

Agi Cibulová zbledla. „Nepýtaj sa ma. Musela
som vymyslieť už sedem mien. Teraz vymysli
niečo ty.“

Jurt si dieťaťko prezrel. „Alfi,“ povedal a bábo
veru pomenovali Alfi Cibula.

Druhá kapitola

O ŠTRNÁŠŤ ROKOV NESKÔR naplnila kuchyňu Prasiatkovskej farmy nezvyčajná vôňa čohosi pečeného.

„Aha!“ Agi Cibuľová treskla tanier na stôl.
„Pozrite sa na to!“

„Torta!“ vydýchol Jurt. „NO TEDA!“

„NO TEDA!“ zopakovalo po ňom šesť jeho mladších bratov.

Torta bol malá, hrčkavá a spálená. No tak či tak, bola to torta a tortu na Prasiatkovskej farme takmer nikdy nevideli. Manželka chovateľa prasiat Agi mala počas predošlých rokov iba

obmedzené možnosti; zvyčajne ponúkala klobásy, bravčové nákypy, šunkové sendviče a slaninové bagety.

„A má aj polevu!“ doširoka roztvoril oči Hoviadko.

Pupák, Hoviadkovo dvojča, sa naklonil nad tanier, aby sa lepšie prizrel. „Polevu s nápisom!“

Jurt ho vyhláskoval: „Veľa šťastia, Vznešemír!“

Pani Cibulová si utrela ruky do zamastenej zástery a hrdo sa usmiala. „Dnes je výnimočný deň,“ povedala. „Oslavujeme, presne to teraz robíme! Oslavujeme nášho šťastného hrdinu.“

Sedem párov očí sa otočilo. Hrdina zduto sedel za vrchstolom. Pod jeho hojným zadkom

ležal ošúchaný zelený vankúš a okolo operadla stoličky bola omotaná zafúľaná girlanda. Výraz na Vznešemírovej tvári naznačoval, že je všetko, len nie šťastný.

Pani Cibulová vzala nôž a v strede tortu opatrne rozrezala.

„Dnes popoludní,“ vyhlásila, „sa náš Vznešemír vydá za dobrodružstvom!“

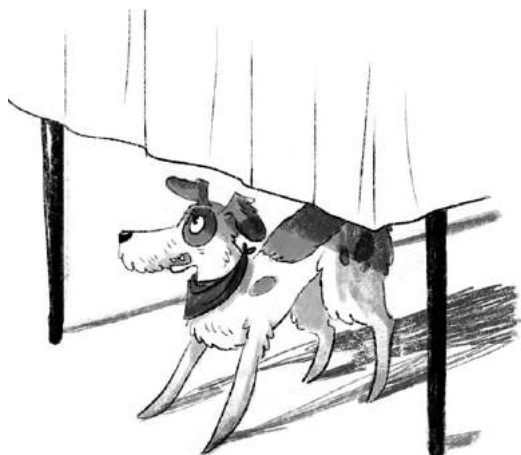
Polovicu torty položila na tanier hrdinu, potom rozkrojila druhú polovicu na šesť častí.

„A čo Alfi, mati?“ spýtal sa Jurt.

Mamu to podráždilo. „Sedem častí vyzerá divne,“ odvrkla. „Alfovi to neprekáža, hejže Alf?“

Alfi pokrútil hlavou. „Neprekáža, mati.“

Pod stolom nahnevane vrčal Alfiho pes Kamoš. Príliš často videl, ako Alfiho vynechávali, a myslel si, že je to nespravodlivé.

„**Nie je to fér, fér, férrrrrrr.**“ mrmlal. Našťastie, jediný, kto mu rozumel, bol Alfi.

„Pst!“ zahriakol ho. „Neprekáža mi to. Naozaj.“

Keď tortu zjedli, Agi pridupala k skrinke, švihom otvorila dvierka a vytiahla veľkú papierovú škatuľu previazanú šnúrkou. „Schovávala som ich roky rokúce,“ povedala, „a konečne nadišiel čas. Postav sa, Vznešemír, nech ťa nachystáme.“

Vznešemír zízal na mamu. „Čo? Čo to má znamenať?“

Agi sa na svojho najobľúbenejšieho syna vlúdne usmiala.

„Na dobrodružstvo sa musíš riadne obliecť. Ako som povedala: dnes je deň D. Je siedmy deň siedmeho mesiaca a TY, Vznešemír Cibula, si siedmy syn siedmeho syna. Ideš získať ruku krásnej princeznej a čoskoro sa vrátiš domov s bohatstvom. S hrncami a hrncami zlata - a my

všetci budeme žiť v úžasnom bohatstve. Každý jeden z nás!“

„Aj Alfi?“ spýtal sa Jurt.

Agi pritakala. „Aj Alfi.“

Alfiho oči sa s údivom roztvorili. „Takže už nebudem musieť spať v chlieve?“

Pod vplyvom jagavej predstavy budúcnosti bola Agi nezvyčajne štedrá. „Budeš mať vlastnú posteľ,“ slúbila.

„TEDA!“ vyskočil Alfi a objal mamu.

„Ďakujem, mati!“

„Bude za to treba ďakovať Vznešemírovi,“ povedala Agi, keď ho od seba odtlačila, ale hlas mala jemnejší, než inokedy. „To on z nás urobí boháčov.“ Obrátila sa k skrinke a zložila z police papierovú škatuľu.

Pleskla ju na stôl medzi odrobiny a okázalo rozviazala šnúrku.

„Pozrime sa! Klobúk a čižmy so striebornými prackami.“

Vznešemír sa neisto pozrel na čižmy.
„Vyzerajú trochu malé, mati.“
„Také nosia hrdinovia,“ rozhodne povedala
Agi. „Píše sa o tom v mojej knihe.“ Vrátila sa
k skrinke. „A pozri sa sem! Skutočný meč hrdinu!“
Jurt sa zachichotal. „To je nôž na chlieb.“
Agi sa nedala odradiť. „Je taký dobrý ako
hociktorý meč. Váš otec strávil celé veky jeho
brúsením.“

Hrdina zažmurkal. „Načo potrebujem meč?“
Agi Cibulová si založila ruky. „Tak, tak,
Vznešemír. Tie rozprávky som ti čítala stokrát.
Musíš nájsť svoju princeznú a možno po ceste
stretneš trollov alebo pár obrov.“

Vznešemír ozelenel. „No ja nechcem stretnúť
obrov. Ani trollov. Nikdy si o nijakých trolloch
nehovorila, mati! Vždy si vravela, že jediné, čo
musím, je nájsť princeznú a vziať si ju a potom
budem bohatý a dostanem toľko čokolády, koľko
len chcem!“